

Lieta C-325/21**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2021. gada 25. maijs

Iesniedzējtiesa:*Raad van State* (Nīderlande)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2021. gada 19. maijs

Apelācijas sūdzības iesniedzējs:

K.

Atbildētājs apelācijas instances tiesvedībā:*Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid***Pamatlietas priekšmets**

Apelācijas sūdzība pamatlietā ir par *Rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa, Nīderlande) 2019. gada 17. oktobra nolēmumu, ar kuru tā K. celto prasību par *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (tieslietu un drošības valsts sekretārs, turpmāk tekstā – “valsts sekretārs”) 2019. gada 24. jūlija lēmumu neizskatīt K. pieteikumu par termiņuzturēšanās atļaujas piešķiršanu saistībā ar patvērumu, jo Austrija joprojām esot atbildīga par šī pieteikuma izskatīšanu, atzina par nepamatotu un konstatēja, ka valsts sekretārs pamatoti esot uzskatījis, ka Austrija ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (turpmāk tekstā – “Dublinas regula”), 27. panta 1. punkta un 29. panta 1. un 2. punkta interpretāciju.

Iesniedzējtiesa lūdz Tiesu sniegt skaidrojumu saistībā ar šīs regulas piemērošanu situācijā, kad starp divām dalībvalstīm jau pastāv vienošanās par atbildības atzīšanu un ārvalstnieks pirms pārsūtīšanas starp šīm abām dalībvalstīm ir aizbēdzis un pēc tam trešajā valstī no jauna iesniedz pieteikumu par starptautisko aizsardzību. Iesniedzējtiesa šajā ziņā konstatē, ka, lai novērstu Dublinas regulas 29. panta 1. un 2. punktā paredzētā pārsūtīšanas termiņa beigas un atbildības par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu nodošanu citai dalībvalstij tāpēc, ka ārvalstnieks arvien no jauna bēg, vairākas dalībvalstis praksē piemēro pārsūtīšanas termiņa aprēķināšanas metodi, kas esot pazīstama kā “chain rule”. Šis noteikums, ko ir izstrādājusi *Dublin Contact Committee*¹, paredz, ka pārsūtīšanas termiņu sāk skaitīt no jauna, ja ārvalstnieks pirms pārsūtīšanas termiņa ir aizbēdzis un pirms šī termiņa beigām trešajā dalībvalstī no jauna lūdz piešķirt starptautisko aizsardzību. Tā kā “chain rule” (vēl) neesot tiesību statuss, taču tas valstu praksē jau tiek piemērots, iesniedzējtiesa vaicā, vai šī noteikuma piemērošana ir pretrunā Dublinas regulai. Turklāt tā uzdod Tiesai jautājumu par to, vai ārvalstnieks trešajā dalībvalstī var atsaukties uz starp pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti un pieprasījumu saņēmušo dalībvalsti spēkā esošā pārsūtīšanas termiņa Dublinas regulas 29. panta 2. punkta izpratnē beigām.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180), 29. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pārsūtīšanas termiņa, kas turpinās 29. panta 1. un 2. punkta izpratnē, skaitīšana sākas no jauna brīdī, kad ārvalstnieks, pēc tam, kad viņš bēgot ir izvairījies no pārsūtīšanas no dalībvalsts, citā (šajā lietā: trešajā) dalībvalstī no jauna lūdz piešķirt starptautisko aizsardzību?
- 2) Ja uz pirmo jautājumu ir jāatbild noliedzoši: vai Regulas (ES) Nr. 604/2013 27. panta 1. punkts, skatot to tās 19. apsvēruma gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts, ka saistībā ar tiesību aizsardzības līdzekļa pret pārsūtīšanas lēmumu izmantošanu par pamatotu tiek atzīta personas, kura lūdz piešķirt starptautisko aizsardzību, norāde, ka pārsūtīšana nevar notikt, jo ir beidzies pārsūtīšanas termiņš, par ko divas dalībvalstis (šajā lietā: Francija un Austrija) ir vienojušās iepriekš, kas nozīmējot, ka termiņš, kurā Nīderlande varēja veikt pārsūtīšanu, ir beidzies?

¹ *Dublin Contact Committee* ir tādu valstu ekspertu grupa, kurus apstiprina dalībvalstis un kuri konsultē Komisiju, kad tā īsteno tās kompetences saskaņā ar Dublinas regulu un ar to saistītos īstenošanas noteikumus.

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Dublinas regula, it īpaši 4., 5., 9., 19. un 28. apsvērumi, kā arī 2., 3., 18., 19., 20., 21., 23., 25., 26., 27. un 29. pants

Komisijas Regula (EK) Nr. 1560/2003 (2003. gada 2. septembris), ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu Padomes Regulu (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, redakcijā, kas grozīta ar Komisijas 2014. gada 30. janvāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 118/2014 (turpmāk tekstā – “Īstenošanas regula”), it īpaši 9. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

Vreemdelingenwet 2000 (turpmāk tekstā – “2000. gada Ārvalstnieku likums”), it īpaši 8., 28. un 30. pants

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 K., kura izcelsmes valsts bija Nigērija (turpmāk tekstā – “K.”), 2018. gada 6. septembrī lūdza Francijā piešķirt starptautisko aizsardzību. Tā kā viņš iepriekš bija lūdzis piešķirt starptautisko aizsardzību Austrijā, Francija lūdza Austriju viņu uzņemt atpakaļ. Austrija šo atpakaļuzņemšanas pieprasījumu pieņēma 2018. gada 4. oktobrī. Tā kā ārvalstnieks bija aizbēdzis, pārsūtīšana no Francijas uz Austriju nenotika.
- 2 K. pēc tam 2019. gada 27. martā lūdza piešķirt starptautisko aizsardzību Nīderlandē. Valsts sekretārs 2019. gada 3. maijā puda viedokli, ka atbilstoši Dublinas regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktam atbildīga par pieteikuma izskatīšanu ir Austrija. Šī dalībvalsts atpakaļuzņemšanas pieprasījumu 2019. gada 10. maijā noraidīja, jo Francija to neesot informējusi, ka pārsūtīšana nevar notikt sešu mēnešu termiņā. Atbilstoši Dublinas regulas 29. panta 2. punktam atbildība par pieteikuma izskatīšanu 2019. gada 4. aprīlī esot tikusi nodota Francijai.
- 3 Valsts sekretārs pēc tam – 2019. gada 31. maijā – lūdza gan Austriju, gan Franciju vēlreiz izskatīt atpakaļuzņemšanas pieprasījumu. Vēstulē Austrijas iestādēm viņš norādīja, ka atbildīga ir Austrija, jo starp Franciju un Austriju spēkā esošā pārsūtīšanas termiņa skaitīšana esot sākusies no jauna, ņemot vērā, ka K. pirms šī termiņa beigām esot lūdzis piešķirt starptautisko aizsardzību Nīderlandē.
- 4 Austrija 2019. gada 3. jūlijā pieņēma Nīderlandes atpakaļuzņemšanas pieprasījumu. Ar 2019. gada 24. jūlija lēmumu valsts sekretārs atteicās izskatīt K. starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

- 5 Par šo lēmumu K. cēla prasību *Rechtbank Den Haag*, kas 2019. gada 17. oktobrī pieņēma pārsūdzēto nolēmumu.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 6 K. pirmās instances tiesvedībā puda viedokli, ka atbildība 2019. gada 4. aprīlī ir tikusi nodota Francijai, jo šī dalībvalsts Austrijai neesot paziņojusi, ka pārsūtīšana atbilstoši Dublinas regulas 29. panta 2. punkta otrajam teikumam ir jāatliek. Tā kā Nīderlande Austrijai pirms šī datuma neesot iesniegusi uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, viņš nevarot tikt pārsūtīts uz Austriju. Ņemot vērā, ka valsts sekretārs pēc šī datuma un šīs regulas 21. panta 1. punktā vai 23. panta 2. punktā paredzētajā termiņā arī Francijai neesot iesniedzis uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, atbildība esot tikusi nodota Nīderlandei.
- 7 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, K. norāda, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pretrunā Dublinas regulas 29. pantam, jo pārsūtīšanas termiņi šajā pantā esot maksimāli pieļaujамie termiņi un tāpēc nevarot tikt pagarināti, ja trešajā dalībvalstī tiek iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums. Turklāt viņš iebilda pret pirmās instances tiesas konstatējumu, ka šāda interpretācija ir pretrunā Dublinas regulas mērķim, jo tās mērķis neesot tikai novērst “forum shopping”, bet arī sniegt ārvalstniekam īsā laikā atbildi uz jautājumu, kura dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 8 Kā konstatē iesniedzējtiesa, apelācijas instances tiesvedībā nav strīda par to, ka Francijas iestādes neinformēja Austriju atbilstoši Dublinas regulas 9. panta 2. punktam par to, ka ārvalstnieks ir aizbēdzis un tāpēc nevar tikt pārsūtīts sešu mēnešu termiņā.
- 9 No Tiesas judikatūras izrietot, ka Dublinas regulas 29. panta 2. punktā ietvertais sešu mēnešu termiņš un tā pagarināšanas priekšnoteikumi ir jāpiemēro stingri. Tiesa 2019. gada 19. marta sprieduma *Jawo* (C-163/17, EU:C:2019:218) 72. punktā esot konstatējusi, ka Dublinas regulas 29. panta 2. punkta otrajā teikumā tajā paredzētajās situācijās nav paredzēta nekāda saskaņošana starp pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti un atbildīgo dalībvalsti attiecībā uz pārsūtīšanas termiņa pagarinājumu. Turklāt tā vairākkārt esot nospriedusi, ka uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras ir jāveic saskaņā ar noteikumiem, kas it īpaši izklāstīti Dublinas regulas VI nodaļā, un ka to īstenošanā konkrēti ir jāievēro virkne obligātu termiņu (skat. spriedumus, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 49. un 50. punkts, 2018. gada 25. janvāris, *Hasan*, C-360/16, EU:C:2018:35, 60. punkts, un 2018. gada 13. novembris, X un X, C-47/17, EU:C:2018:900, 57. punkts). Pēdējā minētā sprieduma 70. punktā Tiesa precizējot, ka šī obligāto termiņu virkne liecina par īpašo nozīmi, kādu Savienības likumdevējs ir piešķīris par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts ātrai noteikšanai.

Savienības likumdevējs esot atzinis, ka tāpēc ir nepieciešams, lai attiecīgā gadījumā šādus pieteikumus izskatītu cita dalībvalsts, nevis tā, kas atbilstoši šīs regulas III nodaļā minētajiem kritērijiem ir noteikta kā atbildīgā.

- 10 Ņemot vērā iepriekš minēto judikatūru, esot jāpieņem, ka starp Austriju un Franciju ir spēkā obligāts sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš un ka šī termiņa neievērošana nozīmē atbildības nodošanu starp abām dalībvalstīm. Tomēr rodoties jautājums, ciklāl termiņam ir vēl nozīme, izvērtējot jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu trešajā dalībvalstī, jo Dublīnas regulas 29. panta 2. punkts, šķiet, neattiecoties tieši uz ārvalstnieku, kurš ir ne tikai aizbēdzis, bet arī 2019. gada 27. martā – tāpat starp Austriju un Franciju spēkā esošajā pārsūtīšanas termiņā – Nīderlandē ir iesniedzis jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Iesniedzējtiesas ieskatā atbildei uz šo jautājumu ir nozīme, lai varētu konstatēt, vai Dublīnas regula var tikt interpretēta, ņemot vērā “chain rule”.
- 11 Lai atbildētu uz jautājumu, iesniedzējtiesa apsver divas situācijas. Pirmajā situācijā Dublīnas regulas 29. pantā ietvertie termiņi ietekmē tikai attiecības starp atbildīgo dalībvalsti un pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti, tāpat Austriju un Franciju, savukārt otrajā situācijā tiek pieņemts “chain rule”, pamatojoties uz kuru sākotnējā pārsūtīšanas termiņa skaitīšana var sākties no jauna un atbilstoši kuram tiek reglamentētas arī attiecības starp Itāliju un trešajām dalībvalstīm, kurās ārvalstnieks ir lūdzis starptautisko aizsardzību.
- 12 Pirmajā situācijā Dublīnas regulas 29. pants tiek interpretēts tādējādi, ka tajā paredzētais pārsūtīšanas termiņš katrā ziņā ir spēkā starp abām dalībvalstīm, kas ir noslēgušas pārsūtīšanas lēmuma pamatā esošo vienošanos par atbildības atzīšanu (skat. spriedumu *Jawo*, 59. punkts, kurā tiek norādīts uz “abām attiecīgajām dalībvalstīm”). Apstākļi, ka tas pats ārvalstnieks pēc šīs vienošanās spēkā stāšanās trešajā dalībvalstī no jauna lūdz starptautisko aizsardzību, neietekmējot pārsūtīšanas termiņa skaitīšanu.
- 13 Iepriekš izklāstītā interpretācija šajā lietā nozīmējot, ka starp Austriju un Franciju spēkā esošais pārsūtīšanas termiņš pēc sešiem mēnešiem ir beidzies. Tādējādi Austrijas pienākums uzņemt atpakaļ ārvalstnieku 2019. gada 4. aprīlī vairs neesot pastāvējis un esot pārgājis uz Franciju.
- 14 Neatkarīgi no jautājuma, vai K. var pamatoti norādīt, ka Austrija nepamatoti pieņēma valsts sekretāra atpakaļuzņemšanas pieprasījumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2019. gada 2. aprīlis, H. R., C-582/17, EU:C:2019:280, 80. punkts, un otro prejudiciālo jautājumu), argumenti šajā pirmajā situācijā liekot secināt, ka atbildība par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir tikusi nodota Nīderlandei. Proti, papildus Dublīnas regulas 29. pantā paredzētajiem pārsūtīšanas termiņiem esot jāņem vērā arī tās 21. panta 1. punkta trešajā daļā un 23. panta 3. punktā paredzētie termiņi uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas paziņojuma iesniegšanai. Tā kā šie termiņi esot beigušies, valsts sekretārs šajā gadījumā vairs nevarot iesniegt Francijai jaunu uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu.

- 15 Par pirmajā situācijā veikto interpretāciju liecinot tas, ka tā atbilst Dublīnas regulas mērķim paredzēt skaidru un praktiski realizējamu metodi, lai ātri noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu. Tas esot svarīgi, lai garantētu starptautiskās aizsardzības piešķiršanas procedūras faktisku pieejamību un šādu pieteikumu ātru izskatīšanu, kā tas izrietot no Dublīnas regulas 4. un 5. apsvēruma, kā arī sprieduma *Jawo* 58. un 59. punkta. Ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts nevar no 6 līdz 18 mēnešu termiņā pārsūtīt ārvalstnieku uz atbildīgo dalībvalsti, atbildība saskaņā ar likumu tiek nodota pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij.
- 16 Pret šo interpretāciju liecinot tas, ka tā veicina “forum shopping” un sekundāro pārvietošanos. No šīs lietas topot skaidrs, ka ārvalstnieks pats, bēgot un caurceļojot, būtiski var ietekmēt to, kura dalībvalsts ir atbildīga par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu. Proti, ja ārvalstnieks bēg pietiekami ilgi, pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts nevar viņu pārsūtīt uz atbildīgo dalībvalsti pārsūtīšanas termiņā, kas nozīmējot, ka tai vairs neesot pienākums uzņemt ārvalstnieku atpakaļ atbilstoši Dublīnas regulas 29. panta 2. punktam. Arī trešajai dalībvalstij, kurā ārvalstnieks kļūst atkal pieejams un no jauna lūdz piešķirt starptautisko aizsardzību, bieži būšot jāmēģina vairākkārt, lai panāktu vienošanos par atpakaļuzņemšanu vai uzņemšanu. Minētais esot pretrunā Dublīnas regulas mērķiem ātri izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumus un novērst “forum shopping” (skat. šīs regulas 5. apsvērumu un 2016. gada 7. jūnija spriedumu *Ghezelbash* C-63/15, EU:C:2016:409, 54. punkts).
- 17 Šajā kopsakarā iesniedzējtiesa norāda, ka Komisija piekrīt tās konstatējumam, ka, esot spēkā šobrīd piemērojamai Dublīnas regulai, ir vērojama “forum shopping” tendence. Minētais izrietot, pirmkārt, no Komisijas priekšlikuma šīs regulas pārstrādātai redakcijai (COM(2016) 270 *final*) 25. apsvēruma, kurā, šķiet, tiek norādīts uz to, ka pirmajā situācijā veiktā šobrīd spēkā esošā Dublīnas regulas 29. panta interpretācija ir pareizā, taču vienlaikus ir izklāstīts, ka tās rezultāts šajā gadījumā nav vēlams, un, otrkārt, no jaunā Komisijas priekšlikuma Patvēruma un migrācijas fonda regulai (COM(2020) 610 *final*) 35. panta 2. punkta. Saskaņā ar šo tiesību normu pārsūtīšanas termiņa, kas vēl nav beidzies, skaitīšana tiek apturēta, ja ārvalstnieks ir aizbēdzis un pārsūtīšanas pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts par to informē atbildīgo dalībvalsti. Ja ārvalstnieks vēlāk šajā dalībvalstī kļūst atkal pieejams, pārsūtīšanas termiņa skaitīšana atkal tiek turpināta, kas nozīmējot, ka ārvalstnieks varot tikt pārsūtīts vēl atlikušajā termiņā. Iesniedzējtiesas ieskatā šajā ziņā runa ir par pilnīgu citu metodi “forum shopping” novēršanai nekā “chain rule” gadījumā.
- 18 Iesniedzējtiesa otrajā situācijā norāda, ka starp Franciju un Austriju sākotnēji spēkā esošais pārsūtīšanas termiņš saskaņā ar valsts sekretāra veikto “chain rule” interpretāciju šajā lietā bija seši mēneši un beidzās 2019. gada 27. martā. Tā kā K. esot aizbēdzis un pēc tam – 2019. gada 27. martā, tātad pirms šī termiņa beigām – Nīderlandē esot lūdzis atkārtoti piešķirt starptautisko aizsardzību, termiņa skaitīšana, pamatojoties uz “chain rule”, ir sākusies no jauna. Tāpēc termiņš, kurā varēja notikt pārsūtīšana uz Austriju, 2019. gada 27. martā faktiski tika pagarināts

par sešiem mēnešiem līdz 2019. gada 27. septembrim. Saskaņā ar šo argumentāciju Austrija joprojām būtu atbildīgā dalībvalsts par K. pieteikuma izskatīšanu.

- 19 Minētā noteikuma piemērošana gan varot novērst bēgšanas un sekundārās pārvietošanās stimulu, jo ārvalstniekiem kļūst mazāk pievilcīgi ar bēgšanas un caurbraukšanas palīdzību rūpēties par to, ka atbildība par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu tiek nodota citai dalībvalstij; taču šim noteikumam, esot spēkā šobrīd piemērojamai Dublinas regulai, neesot saistošs juridiskais spēks, jo *Dublin Contact Committee* protokoli esot tikai tādu neformālu diskusiju atspoguļojums, kuras dalībvalstīm un Komisijai neesot saistošas. Fakts, ka “chain rule” nav juridiski saistošs, radot viedokļu atšķirības starp dalībvalstīm par šī noteikuma piemērošanu, un tāpēc varot rasties situācijas, kurās vairākas dalībvalstis sevi uzskata par atbildīgām vai tieši neviena dalībvalsts neuzskata sevi par atbildīgu, kas esot pretrunā Dublinas regulas mērķim ātri izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumus.
- 20 Ja būtu jāpieņem, ka Dublinas regula nedod iespēju piemērot “chain rule” un starp Austriju un Franciju spēkā esošais pārsūtīšanas termiņš pēc sešiem mēnešiem – 2019. gada 4. martā – ir beidzies, rodoties jautājums, vai K. Nīderlandē – ceļot prasību par 2019. gada 24. jūlija pārsūtīšanas nolēmumu – var atsaukties uz šī pārsūtīšanas termiņa beigām, kas nozīmējot, ka termiņš, kurā Nīderlande varētu veikt pārsūtīšanu, ir beidzies.
- 21 Šajā sakarā iesniedzējtiesa norāda uz 2017. gada 25. oktobra spriedumu *Shiri* (C-201/16, EU:C:2017:805), kura 46. punktā Tiesa ir konstatējusi, ka Dublinas regulas 27. panta 1. punkts, aplūkojot to kopsakarā ar šīs regulas 19. apsvērumu, kā arī Pamattiesību hartas 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja rīcībā ir jābūt ātram un efektīvam tiesību aizsardzības līdzeklim, kas viņam ļauj atsaukties uz minētās regulas 29. panta 1. un 2. punktā paredzētā sešu mēnešu termiņa beigšanos, kas notikusi pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas.
- 22 Taču pretēji spriedumam *Shiri* šajā lietā esot iesaistītas vairāk nekā divas dalībvalstis. Turklāt sākotnēji starp Austriju un Franciju spēkā esošais pārsūtīšanas termiņš šajā lietā esot beidzies, jo K. ir aizbeidzis. Tāpēc spriedumu *Shiri* šajā lietā nevarot piemērot.
- 23 Šajā sakarā iesniedzējtiesa norāda, ka Tiesa Dublinas regulas 27. panta 1. punktā paredzētā tiesību aizsardzības līdzekļa tvērumu 2016. gada 7. jūnija spriedumā *Ghezelbash* (C-63/15, EU:C:2016:409) un 2017. gada 26. jūlija spriedumā *Mengesteab* (C-670/16, EU:C:2017:587) ir noteikusi citu starpā, ņemot vērā regulas mērķus un kopsakarību. Tā sprieduma *Mengesteab* 46. punktā un sprieduma *Ghezelbash* 52. punktā esot konstatējusi, ka regulas mērķis atbilstoši tās 9. apsvērumam ir veikt vajadzīgos uzlabojumus ne tikai Dublinas sistēmas efektivitātē, bet arī pieteikuma iesniedzējiem sniegtajā aizsardzībā, kas tostarp tiek nodrošināta ar viņiem pieejamo efektīvo un pilnīgo tiesību aizsardzību tiesā.

- 24 Tomēr Tiesa spriedumā *Ghezelbash* esot arī uzsvērusi, ka ar Dublinas sistēmu ir jānovērš “forum shopping”. No šī sprieduma 54. punkta izrietot, ka šādu prasību saņēmumajai tiesai nav jānosaka atbildība par patvēruma pieteikuma izskatīšanu noteiktai dalībvalstij atbilstoši tam, kas tīk prasītājam.
- 25 Tāpēc iesniedzējtiesas ieskatā, pamatojoties uz Dublinas regulas 27. panta 1. punktu, ārvalstniekam nav iespējas trešajā dalībvalstī apstrīdēt jau starp divām dalībvalstīm noslēgtu vienošanos par atbildības atzīšanu. Atšķirīga interpretācija nozīmētu, ka ārvalstnieks tiktu mudināts apzināti rūpēties par to, ka viņš netiek pakļauts to iestāžu kontrolei, kuras ir atbildīgas par pārsūtīšanas īstenošanu, lai šo pārsūtīšanu novērstu un pēc tam varētu argumentēt, ka atbildība vienkāršu termiņa beigu dēļ ir tikusi nodota citai dalībvalstij.